

Arie en Albert

Handleiding voor een volmaakte relatie

Van dezelfde auteur

Mart (2018)

De rug van mijn droom (2020)

Het Tiende, proza, poëzie en passie (2021)

Ik doe maar wat (2021)

Het Tiende, addendum (verwacht in 2024)

Bloemkoolsoep (verwacht in 2024)

Foto op de voor- en achterkant: **Anne Vogel Photography**

Grote dank voor het scherpe oog van **Imeke** en **André** en **Chainsaw-Anneriek**
– zonder hen zou dit boek vlak en inhoudsloos zijn

Ferdinand ter Haar

Arie en Albert

Brave New Books

2023

*verder
dan de horizon*

*voelt de liefde
dichterbij*

*wordt de afstand
aangeraakt*

*een streling
met een zucht*

*verder
dan de horizon*

*is
de liefde
dichterbij*

Voor Arie

Inhoud

Arie en Albert

- *Een doorsnee stel* 15

Joe!

- *Ik ook van jou, don't die!* 17

Sinaasappel-mango

- *Ik dacht dat ze dood was* 21

Fitness #1

- *Heeft u onze gratis handdoek al?* 25

Strijkijzer

- *Geen Philips!* 28

Verder zijn jullie sukkels

- *Goedbedoelde pedagogiek* 32

Mijn gezicht is een dikke kont

- *Zit er yoghurt in mijn baard?* 35

Quote #1 38

Koningsdag

- *Met hier en daar wat nepbont* 39

Thea Beckman

- *Geef me de ruimte!* 42

Sterven in pijn

- *Geblesseerd aan de afwasmachine* 46

De kinderen!

- *Kiezen is een non-keuze* 51

Ik kan nog zoveel leren

- *Het is de vreugde van het ontvangen* 55

Quote #2 59

Arie is een werkwoord

- *Het is liefde wat de klok thuis tikt* 60

l'Art de Vivre

- *Wij voelen er ons koning en koningin* 65

Ik wil het niet, ik wil het niet, ik wil het niet!

- *Ik vind dit niet leuk!* 69

Fitness #2

- *Ont-zet-tend lelijk!* 72

Quote #3 75

Nagellak

- *Ik kreeg het er niet af* 76

Niet alle mensen deugen

- *We noemen haar stiekem Eva Braun* 79

Quote #4 85

Amandelschaafsel

- *En een pot Indiase Kerriesaus, 520 gram* 86

Oost-Berlijn

- *Waar denk je aan, prikkeldraad soms?* 89

Truttenloopje

- *Zo'n Coronatijd is voor ons, luie donders, killing* 92

Zondeval

- *De veelkleurige giraf paste niet* 95

Mislukte eitjes en doodsboeketten

- *Al die jaren niet geweten* 98

Quote #5 101

De samenvatting van ons leven

- *Het begon allemaal met een kippenpoot* 102

Ergernissen #1

- *Of zijn het eigenaardigheden?* 106

Ergernissen #2

- *Gas-lighting van de bovenste plank!* 117

De Attentkalender

- *We houden het klein, Albert* 121

Kerst met Arie

- *Zolang zij bij dezelfde ballen dezelfde verhalen vertelt,
is er niks aan de hand* 126

Ik begin meestal met de afzuigkap

- *Nee, Arie is een opgeruimd tiepje* 132

Nee, ik help niet mee

- *In de wasstraat van de Efteling* 136

De Ochtendzusters

- *En andere genootschappen* 141

Quote #6 145

Zwanenliefde

- *Is eeuwige liefde* 146

Arie is ongesteld

- *Maar ze is niet zielig* 149

Als we door Hindeloopen

- *Wil ik er een huisje kopen* 152

Quote #7 155

Dag van het Levenslied

- *Koningsdag 2.0* 156

Kut-chagrijnig

- *'Ik heb me gotdomme verslapen!'* 159

Er zijn grenzen

- *Tandpasta met houtskool sla ik over* 162

Quote #8 168

Gelijkmoedigheid

- *'This too will pass'* 169

Quote #9 173

Vrijen met Arie is altijd vrijen voor het eerst

- *Een hand op haar heup, de andere op de doucheknop* 174

Ik heb jou niet nodig

- *Nawoord* 177

Arie en Albert

Een doorsnee stel

Even vooraf gesteld #1

Hoewel pretentius gepresenteerd, is dit boek vooral een pretentieloos geschrift. Want alleen dan is het de *'handleiding voor een volmaakte relatie'*. Pas dan verwordt het tot een standaardwerk voor prille verkering, voor stellen die schoorvoetend veel van elkaar aan het houden zijn. En daar nauwelijks weet van hebben.

Even vooraf gesteld #2

Als schrijver van dit boek snap ik dat de lezer van tijd tot tijd enige afschuw ontwikkelt voor zoveel zelfingenomen liefde en verliefdheid; ik zou een doekje bij de hand houden. Of een bakje.

Dit boek leest niet alleen als een riviertje, stromend naar een heerlijke horizon, het is vooral een houvast. Het is een handleiding voor hen die zoekende zijn, maar het niet altijd weten te vinden.

Het ligt altijd binnen handbereik; Albert begint meestal bij de afzuigkap*.

Arie en Albert bestaan echt. Hun verhalen zijn werkelijk gebeurd, woord voor woord. Hun beider theatraliteit is luid aanwezig, irritant, ontwapenend, aanstekelijk, aandoenlijk soms, maar altijd relativerend. Dramatiek is het ontluchtingsventiel gebleken. Of het nu thuis is, in de badkamer, in bed of daarbuiten. Of het nu in de

supermarkt is bij onbestendige producten, in de auto of ergens in Zuid-Frankrijk.

Dramatiek levert frisse lucht.

Arie en Albert, een doorsnee stel en beide met een zonnig karakter en een vrolijk gemoed. Beiden met een duidelijke mening en een scherpe kijk op het leven. Arie lijkt pittiger dan Albert, Albert op zijn beurt ietwat sulliger. Dit wordt door het stel ten stelligste ontkend. Uiteraard.

Hoe diep Arie ook al in de overgang zit, hoe dik Albert inmiddels geworden is, hun liefde voor elkaar is er niet minder op geworden. Sterker nog, zij groeit tegen de klippen op, tegen de stroom in.

'Arie en Albert'; lees hen als een eigen verhaal, projecteer en leef in. Pak de hand van je geliefde en zeg vanuit je hart:

'Ik kan me niet voorstellen dat ik niet gelukkig met jou zou zijn!'

En schrijf daarna je eigen handleiding**.

* Lees hierover het verhaal op bladzijde 132 en de vergelijking is gemaakt.

'En bedenk dan,' zou de wijsgeer en goede vriend **W. Looman zeggen, '*Als het gras aan gene zijde groener lijkt, is het meestal kunstgras!*'

Joe!

Ik ook van jou, don't die!

Toen Arie en Albert eind 2006, begin 2007 - op respectabele leeftijd - met elkaar verkering namen, werden eerst alle kaarten op tafel gelegd. Zowel Arie als Albert hadden weinig trek in opnieuw een amoureuus avontuur met slechte afloop. Toen alle kaarten - er waren twee avonden nodig - op hun juiste waarde waren ingeschat, werden de geloftes afgelegd. Hoe erg Arie en Albert ook op zichzelf waren, deze relatie móest slagen, anders begonnen ze er niet meer aan.

De tijd van aanklooiën was voorbij, er werd serieus werk gemaakt van de prille verkering. Wel samen, maar niet in een altijd samenzijn - *'Want ik heb jaren zonder jou gekund.'*

Als beide niet zo overtuigd waren van zichzelf én van elkaar, was hier toch sprake van een zeer pijnlijke constatering.

Zo wilde Arie een eigenstandig leven kunnen leiden zonder door iemand - lees Albert - te worden bepaald. Albert op zijn beurt wilde nooit en te nimmer voor de keuze gesteld worden: Arie of zijn kinderen.

'Tuurlijk kies je dan voor je kinderen, anders ben je een lamzak van een vader!'

Had Arie het eind 2006, begin 2007 nog over *'je kinderen'* - bijna zestien jaar later zijn het *'haar meiden'* en waakt zij over hen als een leeuw.

Naast drie dochters had Albert echter ook nog een voetbalelftal* en speelde hij in een rockband. In zijn huis klonk de blues en rook het naar voetbalsokken en natte scheenbeschermers. En dat wenste hij zo te houden.

'In mijn huis mag je dus binnen roken,' was de razendsnelle tegenwerping van Arie.

Arie en Albert waren hartstochtelijk verliefd, maar wilden niet dag-in-dag-uit in elkaars huis zijn. Dat doen mensen die geen eigen leven hebben. En twaalf keer op een dag '*Ik hou van jou*' past een zelfbewust stel als Arie en Albert al helemaal niet. Albert vond dat je sowieso nooit '*Ik ook van jou*' kon zeggen, dat was veel te reactief. Er zat minstens een dag tussen '*Schat, ik hou zo van je*' en '*Ik ook van jou*'. Blijkbaar moest je op het juiste spoor gezet worden door je geliefde om uit te spreken dat je ook van hem of haar hield - je had het, op dat moment, zelf nog niet bedacht. Of je was weer eens te laat om als eerste je liefde te betuigen.

In de liefde is initiatief nodig en het regie nemen daarin, zei Albert. Arie was het met hem eens. Reactieve liefde is geen liefde.

Hun beider stelligheid in deze kende een uitzondering: de dochters van Albert. Zij riepen heel de dag door dat ze van hem hielden en dat hij niet dood mocht gaan. Als hij ze naar buiten stuurde om te gaan spelen in het naastgelegen speeltuintje of om schapen te aaien in het weilje, schuin voor het huis, konijnen te voeren op de kinderboerderij om de hoek, zijn drie dochters namen afscheid alsof ze hun vader daarna nooit meer zouden zien.

'Doei pap, love you!'

'Doei jongens, lief spelen met elkaar.'

'*Love-you-pap!*' - want ik reageerde niet adequaat genoeg.

'Ja, hou ook van jullie.'

'Don't die, pap!'

'Joe, doe ik.'

En weg waren ze.

Tot ver in de wijk was hun liefde te horen, tot aan de kinderboerderij klonk de diepe wens dat hun vader niet zou sterven die dag. Om een half uur later te checken of hij niet verstild in zijn stoel zat, met gebroken ogen en zijn mond half open.

Dan begon het hele riedeltje opnieuw.

Als vader doe je dat. Heel de dag door vertel je je kinderen dat je van ze houdt. Veel van ze houdt. Arie vond dat ook. Je kunt niet vaak genoeg zeggen dat je heel veel van je kinderen houdt. Voor volwassenen onderling is dat anders. Je hoeft niet een dag te wachten om lief te reageren, dat was wat overdreven. Een half uurtje mag ook. Direct reageren is not done; dan is het *'ik ook van jou'* hol en nietszeggend. Dan is het een lege huls, een losse flodder. Te snel gereageerd op zoveel liefde is niet te vertrouwen. Dan is niks zeggen beter. Of reageren met *'joe!'*

'Oh man, wat hou ik toch van jou!'

'Joe!'

Arie en Albert waren blij dat deze kaart afdoende besproken was en perspectief bood. Van elkaar houden luistert heel nauw.

Net als humor. Arie en Albert vonden al snel dat zij op dezelfde lijn zaten qua humor - een kwaliteit die vaak wordt onderschat. Arie vond Albert heel grappig, Albert bleef maar lachen om de gekkigheid van Arie. Zwaar verliefd en zelfingenomen, een dodelijke mix.

'Er zouden meer stellen moeten zijn als wij!' riep Arie na drie wijn.

'Dat zou de wereld niet overleven,' grapte Albert en nam een tweede borrel.

Om daarna in elkaars armen te vallen, huilend van het lachen.

'Er zijn maar weinig mensen met zo'n groot gevoel voor humor,' zei Arie terwijl ze een tweede fles opende.